

כל הזבחים פרק שמיני זבחים עה.

מסורת הש"ס

(א) ירושלמי יומא פ"ה ה"ד,
(ב) [לקח פ.], (ג) מנחות צב.,
(ד) יומא יד. (ה) "ע" מ" יבמות
קד: ד"ה דלמך, (ו) מצורע
זבין פ"ה ה"א, (ז) [וע"י כ"ז
נעטין פ' כל הגע דף כח:
נמדי"ה והא ונמהרש"א ספ.]

שינוי נוסחאות

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible][illegible]

וַתִּשְׁמְרוּ אֶת כָּל דְּבַר הַנֶּאֱמָר לָכֵן לֵאמֹר לְדַבְרֵי הַזֶּה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר
וְגַם מִי שֶׁהָיָה קָדֵם וְיִמְיָיִם הָיָה לִקְרֹא בִּפְרִיקָן (דף ט.) לְמִנְחָה שֶׁל מִי
וְהַמִּקְדָּשִׁין שֶׁנֶּאֱמָר לְחֹק מִסְכָּר חָלִים כֵּן שָׁהוּ רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אָמַר
וְהָיָה שְׂמִי הַמִּתְקַדֵּשׁ (סע) וְהָיָה מִלִּימָה. וְקָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לֵאמֹר
הָיָה אֵינָה זְרִיכָה שִׁיעוֹר וְהָיָה דְּרָגָה דְּרָגָה דְּרָגָה שִׁיעוֹר נָהִי נָהִי
יֵשׁ בֵּינָה וְהָיָה עַל דְּוָדָי יֵשׁ כִּבְלָה וְהָיָה מִן הַמִּסְכָּר
מִשְׁתַּרְפֵּן הָיָה שְׂבָעִינָה וְהָיָה שְׂבָעִינָה וְהָיָה שְׂבָעִינָה וְהָיָה שְׂבָעִינָה
הָיָה

סמיכה על כרחין היינו צהקפת יד ולא בסמיכה גמורה למ"ד סמיכה
ונצרכא איירי כדמוכח בנחוספתא וי"ל דהקוץ גברא שאלי דקאמר
מי משלח קרבנותיו משום דכתיב שלמים כשהוא שלם ולא כשהוא
שליש וכן אל דבשי האם מנודה מכו ששלח קרבנותיו ואל דקאמר ר'
יחינו מחדין שכלל יום ויום תאמר הא דתנן בפרק במהלך במנחות
קאמר בגמרא גבי ששה לנדבה דלחם מהם לפר [ואחד] לעגל וה'
בדעת לזיוור ולא בעי סמיכה ומיחו קשה מההיא דכל המנחות בנאות
עד דו והיכי עידי כח ולא בעי סמיכה ומתקמי' מ"מ מניף סמיכה
האשכחא דכל מניף על ידו ודוחק להעמיד בקרבן ערל וטעמא והיך
בסמיכה אלא משום שיש עדיין נדוד אחר דשמיא ערל קיים חיה לא
אלא אבל לפי דעם אחרון שפירשני דכל היכא שכיב לנתק הדבר ולת'
דרכי יתדות וירש אינו סומך והכל דלא משני ביורש משום דד'
אין להחיות ערל וטעמא מ"ש"י משלחין קרבנותיה אל אפרס' ב' לערל
והיך להם תקנה איירי כגון ערל שמתו אחיו מחמת מילה דא"י
אי נמי בקרבן הקבוע להם זמן כגון עולת ראי' ותמינה (בגון) ^(כא)
גערל וטעמא אלא כיון שפירא יומא ל כל רחוי לביול ביה מעט'
והיך שפירא ספק חביב ספק רחוי לביול דאשכחן ב' המו'
(לדעת) דמועד קטן (דף טו.) ובינים בזולא אל הקדש אל החצי הפנימי
שלא מחילה לעבוד ודירש ההם רבי שמעון בבואו יקריב בזמן שרא'
בזמן טמא מת ומזוירע משמע דוקא עשירית האפה אבל שאר ק'
קרבנות היינו בתיי' ולא בעי סמיכה דומיא דעשירית האפה ויש לדקדק
בקרבנותיה דבשמיא קרבן איירי ועוד יש לדקדק דממעטין בעי' סמיכה
משום דבבבא שמיא דשאר קרבנות משלח ולא חיישין מ"מ סמיכה
בז' סמיכה דלפטר דמשילי ידיו וסמך לא מצי למידק מהי קרא'
דא"י לביול ושמיא מ"ל דלמחן דא"י ליה ביול בנקמא לא שמי ב'
ומתרחק לפון ומאן דס"ל לא בעיין ראשו ורובו אל סבר ביול
דלוייתא ואלא כ"ל יבול ^(כא) לפסוק דבראיו ויש לומר דבבבא כ'

אם נתן ארבע מביילן יצא. פירש בקונטרס: וזו מזה שנים ומה שמאי (לעיל דף לו:) לאמרי ובחטאת שתי מחנות דהא קתני ב מחטאות שנים של יחיד ושנים של ציבור ואיכא השתא ארבע בוסות ו

יחיד שנתערב בקרבן
נתערב בקרבן ציבור
שנתערבו זה בזה
יחיד ואחד ואם ה' נתן
אם נתן ארבע ה' מכולן
שנתערבו חזין אבל
אכול מנתות מכולן
מכולן יצא ר"ב אומר
שכח כהן לזה וזכר
לזה קטני יחיד דומיא
אף יחיד גברי אמר
תא הוא דקטני כמה
כו חזין אבל נתערבו
מה לי שחוטין אלא
כו שחוטין בעין חיים
תנן ד' מנתות לכולן
אומר ר"ב יצא ר"ב אומר
שכח כהן לזה וזכר
לזה מהו אית ליה לרבי
אמר רבי לרבי ר"א

ה'איש מקדש (קדושין דף נה).
כברים עולות נקבות זכאי שלל
זכעלים ויכולין לסמוך דלא
ממשכנים מואליה להביא נס
תקנה אחרת לאותן קרבות
נלא קמייה ממה שנאמר י
אע"פ שאינו סומך ולא אמרי
דף עז: למחר מביא אשמו ו

שם מזורע לאו דאורייתא
י' התם עלו דהיא וזה
כ' אלל אי קרא היה
כל לא חותן שנים שהיו שברא
(ק) ירמיה' בן י' שברא
עבד הכי הא צני אמר
זה (מנחות דף כב:) דלמך
דאריי בלשנים וקובצין
שיות שפסקויהו אינם נשי
יך אלל בחטאת דאם מתו
מלות סמיה אין לו לעש
דחטאת חמרי דפרסין
ד שמואל וטעמא דר אשי
לו בשום ענין ועמא כנון
היה עובר עליהם ככל חלל
וי וכן בזהא דקלטין וז'
אלה הפסוקים (יב פא:) גבי
דמ' בקודש (קריב טעמא ו)
לביאה ראי' להקבצין חמין
ותו משלה מיבוי אין כל
מאה דדרשין (ג) בנ"ח (ג)
(דף ד:) טעם מריה חלל
ביאה (סנהדרין) וזו
היכא דלא אפשר לסמוך
הא כבר כל הסומך דא
קלט שמה דאם מיבוי חלל
סולין (ג) מ' מסקין דחסי

נ"ל ואם נתן מתנה אחת מכ
ד' קאמר נתן ד' מתנות י'

מקנה נרעיה אין לעשות בלא מסיבה
מן (דף ע"ג.) גבי אשם משום דלית ליה
בא בהדיא דגייטין לטועמא דפסית
מזות מסיבה שיצאנו לה עזמו א"ל
לו לעשות בלא מסיבה ומיזר קשה
מהיאי דפסקים פרק האשה (דף פ"ה)
החמשה שפוערניו [צורות] פסקיה
ויומאן יבלת בחדא מה"פ דפטורין
למלעות פסק ש"פ א"פ ש"ה יכילין
להביא ב' במותר הפסק ולא י' יעשו
מסיבה אפילו הכי פטורין משום דפסק
לא בעי פסיקא ומותר הפסק בעי מסיבה
ומא' פסיקא איכא אס' לא יעשו מסיבה
הא עלב ועמא דשאלין פטורין מ"ל
כיון שהוא ספק דשאל פטור הוא למלעות
הפסק לא עשו לו חכמים תקנה כיון דא'
אפשר לתקן אס' לא יעבור מזות מסיבה
מיהו חמיה מ"ש מהא דתמן בבריתא
בב' דס' שיעור (דף ג"ג.) ושניהם מצינן
הטעם אחת אלמא מיימי קרבן בלא
מסיבה כדי ליפטור את עזמו ונזכר
פ' שני מירס (דף מ.) שמצינן קרבן
בתנאי קרבן דלע"פ שחיקין חכמים
שיצאו קרבן מספק בלא מסיבה כדי
לפטור מ"מ קרבן אחר שהוא מחויב
מסיבה ודאי גזון מותר הפסק לא
הדתיור לו חכמים להביא בלא מסיבה
כדי ליפטור את עזמו וזה תחזק והא'

בפרק זה נבדקו שאלות אלו: האם יש קשר בין תפוצת המגפה לבין תפוצת המגפה? האם יש קשר בין תפוצת המגפה לבין תפוצת המגפה? האם יש קשר בין תפוצת המגפה לבין תפוצת המגפה?

י עבד בלא סמיכה הא בעי סמיכה
 מה פ"ג דמועד קטן (דף ע"ו): דלכל
 מ"א א"ר לאוקמא בעוף אזי בקרבן
 במזבח מנדרים וז' ושלחו קרבנותיהם
 וידע מה פירשתי מבאי פר ועגל
 וי"ל דהתם בקך למונח איירי שהיא
 לת קרבנותיו מדמהת הים כהן מנף
 ליה לאוקמא דהיא תנא ליה ירשא
 קרשן פירשתי לפי של תנא פשו
 ליה למיתא אזל אכל בשאר קרבנות
 בלא סמיכה קשה וי"ל דאיירי בירוש
 בגיטין (דף כח.) השולח קטפתו קמי
 וירוש סמיכה ונראה לומר דבדלות
 ומזויר דאין רפואתן מליה בעצמן
 ווא"ו נהי דסמיכה לא מעבכת מ"מ
 ודמור דכל הני גמי דאין יבולין
 יבירים י"ל דנפקא לך מהא דלאמרינן
 שירית הארץ סכנתן מניא בשעת
 אינו ראוי לביאה אינו ראוי להקריב
 ראיה מזה דלמלא הא דמשלה שאר
 יל מנגעו שם מיה דעמא משלה
 י"ל ובלתא שמה לן (ש"ג) ביאה
 י"ב"ה הפסולין (פ"ה דף י"ג) דעמא
 תהא סמיכה מעבכת מטעם דאינו
 ורובו הוא מנגעין אי גמי אימ ליה
 קשה אי חיקך לסמיכה שחטה לאו
 סמיכה שחטה דאורייתא *

ת מזה סגן ואין לומר דאחיה כצית
ינא ויש לו לומר דקאי על כל ארבע
דהיינו מתנה אחת מכל אחת ואחת:

מוסף רש"י

לדברי ר"א. למכשיר נשתי
בזמנו (לשמן 2.5):

נוסחאות רש"י בת"י

[illegible][illegible]

חז"ל קר לתפוצתה כוללן שחז"ל:
ירושלמי דבי למילתיה ואמר דקסבר
היה שהיה זה אינה לירושלמי שיעור.
כי מה כי האות מאי הוה דלמא

שכן שאין של מי חטאת ר' אליעזר אומר זה ב' האות,
מטוין, דקמי אחר דבי לרבי ר' אליעזר הוא כל שהוא
ס, ולא חתה דוקא נקט דלי לרי אליעזר הוא לריסא שיש

עצמות של מי חטאת שנפלו לתוכה מי
דלוג נשחרש ליה שלא ישתכר בתפריכות
ה נפיק ידי האלה בכל שהו שיש זה מן ה

מי אים ליה לרבי האי סברא, דמתנה לריבא שיעור: לרבי ר' אליעזר, לקמן (דף סז.) חיימין לה כהאי ר' אליעזר ית בינה והואה אינה לריבא שיעור ויחדא הואה נמי היה סגי ליה אלף קנפא קנפאוי דכנן ר' חיה הואה מחלה כשר ומהלך פסול כלומר ואפילו נהפדו פסולין כגשרין נמי אין תערוכתן שושלתן לבין שרי